

A SA ŠEST LABRADORA NA MORE PUTOVAT ĆU

izvedba po citatima

SONJA MANOJLOVIĆ

SADRŽAJ

ARS VIVENDI	5
A to se ne smije	6
Obična, najobičnija čarobnica	7
Usporedbe	8
Upute za nemoj	9
Izmišljam prostranstva, odobravam proročanstva	10
Gdje što možeš	11
Nije mi ništa	12
Žene, opće mjesto	13
Nevjesta, scriptura continua	14
U Lodevéu, a i ja to osjećam	15
Buđenje	16
Proročanstvo, fotografija sada	17
Bacim i sačuvam u snu	18
Samozaborav	19
Materinstvo	20
Istovremeno	21
Birane riječi	22
Glave i udovi	23
MAJKA ZODIJAKA	24

Majka zodijska	25
Pjevač	27
Preobrazbe u samoći	28
Knjiško bratstvo	29
U kaleidoskopu	30
O zanatu	31
Nagrađeni pjesnik	32
Otkrivanje riječi ili da se ponadaš	33
Žive olovke	34
Čovjek svojeg gležnja	35
Slikanje	36
Pouke, itd.	37
Jazz-koncert u parku	38
Dirigent, gdje god čega ima	39
 PONEKAD	 40
Što su me naučili roditelji	41
Lažna noć u avionu	42
Usamljenost dovršava priče	43
Uskrate	44
Kojčiću – Mojčiću, ne idi	45
Čarobna lijeha	46
Zajedništvo	47

Trebalo je	48
Hranjiva zrnca	49
Dobiti	50
Ljutnja	51
Crne rupe	52
Oči Maksimira	53
AKO	54
Na kratkom lancu	55
Kako stvari stoje, neizvjesnost bi bila bogovska stvar	56
Govor kamenja	57
Predgrađe	58
Na tramvajskoj stanici	59
Milo dijete	60
U tramvaju, ars moriendi	61
Sjaktimo, s druge strane	62
Ali, narod je živio bijedno	63
Buvljak raja	64
Ako se prihvati krpelj	65
Budući mrtvaci	66
O autorici	67
Impresum	68

ARS VIVENDI

A TO SE NE SMIJE

Smiješiš se, i kad nemaš sugovornika, očima,
u prazno, u grotlo vulkana, u ljudsko lice
koje treba voljeti

samo ne njihovim tržnicama, ne sjenovitim mjestima
na kojima stvari izgube nazive, ljudi imena

tamo prelijeću sjene osmijeha preko ljudskih sjena

Prehodaš grad, gledaš u oči,

a to se ne smije

Rastrgaš vrata, i uđeš, usta se smiješe sama,
usta uvijek rade svoj posao – izluđujmo slabe!

Jer donja čeljust hoće i hoće

Od kad to znaš, od šapata, zatomljenog smiješka?

Potroši se odmah osjećaj

koji prethodi riječi

Ne govoriš, nije u riječima,

djetešce bačeno u zrak

OBIČNA, NAJOBİČNIJA ČAROBNICA

Sve je rasvijetljeno, sve se vidi,
a nekad za naša srca bilo je tame
i prepješačili bi je bez riječi,
kako je vilenjak htio
Što je davao, više ne znam,
uzela sam što se moglo,
dijete nije ušutkano, volim, ne volim,
još se čuje
kroz stapku noći,
penjači imaju laka tijela, penjat ću se,
živjeti u prozračnim kućama,
jesti laku hranu,
kliznut koridorom kućnih ikonica
zuba zarivenih u brzo i fino,
jer ne prigovaram, ne tražim
do na javi,
obična, najobičnija čarobnica

USPOREDBE

Čega se bojiš?

Da neću čuti pitanje.

Ono što znam

ipak je samo Kao,

riječ-idiot kojom se zakrile usta,

tekst preko teksta iz male enciklopedije

ljubavnih zadovoljstava

A vježbe za preživjet, skrivene na licu,

zar nisu tvoja nijema usta,

zar ne pokrećeš ruke i noge,

ideš kao da ćeš stići

na kraljevsko mjesto, središte sobe

gdje nevažno kada, i nevažno zašto

sve jače njišu zipku,

čega se bojiš?

UPUTE ZA NEMOJ

Nemoj
mjesečeve trubadure,
nisu ti oni

U zraku,
gustom
od položenih ruku,
boj se riječi ni od kuda,
ironični deminutiv penje se
kroz nevidljivo dno neba,
kud i kćeri

bolje volje,
po njemu premeću
žive munje,
nejestivo mjesečevo dijete,
sunčevo dijete,

nema odrastanja za vas,
dajte što hoću, kad hoću

IZMIŠLJAM PROSTRANSTVA, ODOBRAVAM PROROČANSTVA

Sve zvekeće od alata,
svijet nije prostran,
tek provalija usta,
primiču se biljke, životinje i ljudi,
jedva ima mjesta za busat se u prsa,
za kimat glavom iz sve snage

GDJE ŠTO MOŽEŠ

Udovici orla i gmaza,
očiju izbečenih od davnih strahova,
što možeš

Rijeke se slijevaju, jezera pretaču,
magle uzdižu,
rajske ptice
nad visećim provalijama i prijevojima
probijaju zvučni zid,
ni tu, ni tamo

raskoračena na dva štapa
sluša očima,
iz očnih jama viri crno perje
u svijet živih

NIJE MI NIŠTA

Čak i ne otvaram prozor, kroz staklo
prolijećem u sva vremena,
i nije mi ništa

jer sam zviždeće krzno,
zavatlano u Pa, što?!
Proždrljiv sam infinitiv,
disati, znati, imati,
u prizor se zgusnuti

dah usrkati, pluća im rastu noću,
pod loncima ljepote troše moju vatru,
suše moje tijelo, drže me na dnu
smrću, bijelom kosti

ŽENE, OPĆE MJESTO

Lijepe žene se uvijek svlače,
njima je uvijek vruće,
plemenite su kaplje ushićenja na njihovim usnama
Grad tapka u mjestu, kamo su krenule
Duga je povorka,
raširenih ruku
postave se bilo gdje,
nitko ne prepozna nikoga

Iz njihovih oprava uzdižu se sićušni
leteći tanjuri,
polijeću ukoso sa struka kičmeni diskovi,
hrskavi dodiri

u radost
uperen prst
iz nutrine,
u oblak za oblakom
u kojem žive

rasute u sitne tajne,
a nikada zašto,
udome ih pjesme od dva-tri skoka,
suhe krpe, morska dna

NEVJESTA, SCRIPTURA CONTINUA

Meni ni riječi,
rastem iz bjeline
sretnih kuća,
vječna sam nevjesta, šuplja i ushićena,
sita igračaka, spali i lizni
A gdje su, tko su uzvanici?
Obješeni u zrakopraznom, čuvam ih od šutnje,
bijelo je, sve je bijelo
u oku promatrača sretnih kuća
Ne prepravljam riječi, njihovu praznu jekovitost
Kaj je napravil?
Se skril?
Otvoril vrata, propal sto, dvesto godina
dole,
otvoril prozor, uzletil?
Tekst teče preko teksta,
i natače se svima,
pljušti, šljašti

U LODEVÉU, A I JA TO OSJEĆAM

Visim u podrumu,
na nejestivim staklenim nitima,
da, tako je

žene, plave i okrugle, kotrljao bih
i kotrljao,
od stola do kreveta,
tako je,
spasiti se ne mogu

ne govorite mi što da radim,
i kuda da idem
s rukom u ruci,
što biste tek rekli o slutnjama od kojih živim,
tko sam, ako ne svi oni
koje sam volio

BUĐENJE

Ležim kao savršeno jaje,
ni ruku, ni nogu,
prineseš mi, daš mi,
uzet ću sve

Slutim da će jastuk, naša žuta svila,
jastog postat, živa sila,
otpuzat do ruba
i povući me u dubine
gdje je lako postat jedno

glasnut će se sve što taknem,
izronit što po dnu mrmolji,
i strelovito hita uvis
kada banu bučni gosti

PROROČANSTVO, FOTOGRAFIJA SADA

Prorokuj u slikama,
ne tiče te se ni dobro, ni zlo
Ako se zaštititi ne možeš,
dozivaš li ikog?
Na ljusci je jajeta zapisano,
samo zato što sjaji,
nestaje li išta?
Stane u jedan pogled, pogledaj sada,
za rukavac njegovu košuljicu sretnu
na sigurno prevuci,
ne sklapaj oči, i samu sebe ugledat ćeš tako
u sigurnom sada
koje ide daleko,
i dalje
Gdje se zatekne stol,
tu bi nam i kuhinja mogla biti,
pravi dom,
leteće tepihe u drugu ćemo zbiti sobu,
krevet, iz kojeg se otvara prozor,
može biti bilo gdje

BACIM I SAČUVAM U SNU

Danju bacim, noću sačuvam
Posrću čula u nevidljivom,
provjeravaju što želim,
vode li tamo ceste, ili samo obećanja,
i tko sam, ako ne svi

Slušaj,
rekao mi je,
i ničim se nije poslužio
do dugim, tankim iglama,
sve se događa u jeziku,
nećeš pobijediti šutnjom

SAMUZABORAV

Moje me se tijelo ne tiče,
u ravnodušne ruke dođe
svako

Za usta slatko tražim, za glavu meko nađem,
točite vino, točite plamen,
riječi su se skrile u knjige,
iz juhe spašavam slova

Iza čvrstih vrata ja živim, okrenuta zidu
Čujem vas, nabrajate
sva ili-ili ovoga svijeta

kroz ogledalo ususret mi ide,
nabire lice,
bezubo ljudsko mače, treperi glas djevojčice
I to se zaista dogodilo?
Tu?
Meni?

MATERINSTVO

Za smjieran pogled i polegle uške,
i zvjerski zdrave zube
za sočan komad djeteta na sisi,
ugriz u nebo!

preskače u drugo tijelo

i već se penje
uz stupove od soli, njezine mladenačke noge,
nada se svemu,
zgusnut
u nagovještaj lica
hoću, neću

ISTOVREMENO

Srest ću te mladu, i mlađu, srest ću te stariju,
i kad se sve upinjemo dići u prazno sa zategnute plahte
na kojoj se smrzava prazno voće, i ledi cvijeće
za ljudski par
Bit će to u nijemim slikama
Knjiga o ljubomori na stolu, vrišteće vrijeme
Sve prisvojeno, do djece, dok im lišca zriju u tami,
pod zvijezdama,
i kroz otvore na kući, njišu se danju i noću, izbliza, izdaleka,
sve starija, sve mlađa

BIRANE RIJEČI

Zatvaraš oči, toneš u svijet bez boje,
teške su ti njihove kapi,
osljepljujući šamari

Da, mogla bih čuti, zavrište u prazno
Ljubičasta iz plemenite blizine u ružičasto klone,
podmuklo zaobilazi sve što sam ja i moje

Ni zelenoj ne daš blizu tijelu, trune i vrije
u kišnoj šumi, kipi život u smrti
Pa, gdje si danas, na horizontu,
u ravni, bez dubine?

Još je to tvoje tijelo, a sve se vidi
Tu su i riječni slivovi, i ribari, i njihovi alati,
u posudi ležaj do ležaja, za nikoga i ništa,
njihov ritam, priđi i idi

Da, vjerujem u te bljeskove bez boje

GLAVE I UDOVI

Što bih htjela da se odmah zna o meni,
za što je simbol moje tijelo

Ili kraja nema
na razbojištu polja sila

Za život, dakle, doslovan
Iz ovoga što imam, dajem
Iz onoga što dajem, uzimam

Zamijenim li mjesto s kim,
čujem što mi govori vojskovođa,
ne polažemo račune
ni glavi, ni udovima,
prinosi plima,
ostavlja oseka

Ne stapam se,
pretjerujem,
i to pomogne više od ičega

MAJKA ZODIJAKA

MAJKA ZODIJAKA

U pjesmi sve je dodano,
a oduzeti se ne može
Razglobljeno, na dnu gramatike
ščućureno,
i, osim tebe, ima li itko tko ne bi znao
što sluti i čemu se nada
Znaš pripremiti svjedoka,
i kad ti nedostaje činjenica,
glačati njegove riječi do jutra,
njihov zveket do kuće
Govoriš ono što bi i drugi mogli,
da nisu raskriljene ruke, da nisu nestale noge
Uđeš u živi pijesak,
ali preletiš, ali doskočiš
do neljudskog staništa,
u poliglotsko uho
I tu, gledaš li ravno, netremice,
noga će biti sigurna i brza
na padini u mraku,
neće te smrskat svaka uboga stvar,
nacerena žuta gljiva
Sve su to navike iz noćnog života,
i strah od mjeseca, i ulična vriska
Ne mijenjaš svijet dodirom, pokrećeš nebesko kolo
kad mjesečar prođe kroz tebe
s glogovim kolcem u rukama,
pjevajuć svoje nečujne pjesme
iz kojih vječno vire vječni likovi
Čuj njihovo disanje, užas deskripcije,
uvijek ista dječja posla, iz prvog reda
To sam ja! Zmijonosac!
gram koji se ne pribraja

ali se s njim računa

Sjeti se svega,
rađaš se i umireš na vrhu neba,
razgrni mješance, proždri zodijak,
kace pune tijela,
bez želje za cjelinom,
životinjsko jao do jao

PJEVAČ

Menade su ga rastrgle, muze sahranile,
ne poštuje nikoga i ništa

očiste mu se ljulja u šamanskom hodu,
ruke su mu kazaljke razvučene

ali on dohvati granicu neljudskog,
preko užeta koje, valjda, počinje u njemu

PREOBRAZBE U SAMOĆI

Iz njegovih usta
samo u lonce skače,
on, presamićen u boga
nadgleda poklopce
Klanja se pari, alkemiji toplote
jer moglo bi uteći dalje no što hoće,
s vanjske strane beskonačne trake
žuri,
u crvenim cipelama,
u pomamnoj samoći

KNJIŠKO BRATSTVO

Skupo je sjetiti se,
preskupo vratiti se,
dok krilati mahnitaju
mi se, kao djeca, za stol držimo

prohodali totem,
šiban kišom, slabo hranjen,
nabire nos

u čašama za vodu
ima li zmijskih očiju, slave, sirova mesa,

ali ništa od toga samorazumljivo
kao popiti vodu, ustati od stola

U KALEIDOSKOPU

Izdaleka putuju, danju i noću,
stižu svim mogućim prijevoznim sredstvima,
na sastanak sa sebi sličnima
Zatvore se negdje – nigdje,
i govore kad na njih dođe red,
a uglavnom s pola uha slušaju
jezike koje ne razumiju
Jer njima je jasno
Iz jajolike glave jajolik urlik
Provalit, razbit, iščupat srce,
da pesnica u rupu stane
A, što će ona tamo
Da krvava bude
Jer prizor iza
samo je pozadinski sjaj
kad se krhotine slože u nizu bez greške,
u tuljcu bez volje

O ZANATU

Opkoljava trkom
sve što će u knjige na čuvanje uzeti,
iskusan ovčarski pas,
čas prebraja, čas zbija

sve slabo sačuvat će od tuđe gladi i žeđi,
i tako toli svoju glad

hranjivo vrije, buči, razdiru ga krici,
i samo ga brzina spasi
kad povjeruje
da je istovremeno bezbroj njih

NAGRAĐENI PJESNIK

I ne htijući, svak će sve o sebi reći,
a tko se vrati po sve do čega može doći, taj je
Njemu se vjeruje na riječ,
stameni jahač iz lektire, s divljim sjajem u očima,
doživotno će pisat pjesme,
i zato ćemo ga nagradit
Treba nam jezik poremećenih činjenica, propet na prste,
ceremonija porinuća,
na pramcu njegovo je tijelo znak,
i traži vodu za dugu plovidbu

OTKRIVANJE RIJEČI ILI DA SE PONADAŠ

Danju i noću šuljaju se djeca oko postelje

i stola

Pa, što hoće?

Iz zaključane kuće, u zaključanu kuću

A treba li? – sladokusci biraju

djetinjaste riječi,

i na kraju, povede ih tko hoće, a sami – sjena!

– ukoso, naprijed, iza

ŽIVE OLOVKE

I njihova su srca iz prapovijesti došla,
iz šumske lomljave,
i uzdignute iz smrti,
iščezavaju u šupljini,
izažete od sokova vlastita života,
zabilježiti će sve,
sve od sebe dati

ČOVJEK SVOJEG GLEŽNJA

Koliko mu treba do tamo da bude tu?
Skromnih li očiju, ali gležanj je hitar!
Sad je već od antimaterije, hranjen
rasprslim bljeskom, i zračnim udarima!

I kud bi smjerao, kroz otoke, do pučine?
Ulice dok još zrače, i desno, i lijevo,
lagodno žuri
Zašto bi u kuću ušao?
Njegov čovjek poravna živo srebro ogledala
u samo jedan miran sloj

I, kad bi se to uzljuljao, ponad, na tankoj niti,
kad bi se to udarcem pete iz jekovite praznine odgurivao,
čelom o svod?
Prileti, prinese, dohvali i kolut napred, i kolut natrag,
vidi se, čovjek je samo svojeg gležnja

SLIKANJE

Na slici bi htio izgledati bolje, kaže
A Trnoružica slike ne gleda,
spava
Purpur na obrazima – odakle,
sjaj u oku – prije čega,
pitaju suha usta
I lijena je očna leća, i srce ne pušta blizu
A ipak, htio bi, htio slikan biti
kao car, kao glumac
i tat,
na prstima pod voćkom
Ukradi? Ne uzmi? Prođi?
Gleda li ga itko?
Jer tijelo sličice gubi,
skuplja li ih itko ikada,
recimo, one po lirskoj stazici u šumi

POUKE, ITD.

Te njišu se krošnje, te brizgaju ptice,
te jedan viri preko ramena drugog
dok lirski praši
O, ima li ijednog organskog tračka
u napoju sjećanja?
Te ima, te opet kao da i nema...
- zarije mi zube u uho, u srce, kadrira redom,
dok kadar ne implodira,
i sve nas usrče zemlja

JAZZ-KONCERT U PARKU

Krenu u kosu, usitne je, luksuzna to je roba,
u oči, još hladne polovice tebe,
tad zvukove ugledam,
gnjuram se u njihove boje,
svud po travi,
gdje si, gdje si

isklijaju odasvud,
i odmah sazru u plod
ali, gle, htjela bih biti bolja
Proljeću sjene, sve je još pred nama,
čuti boju, zagristi miris
može onaj koji se još nada, zar ne

Glagoli i imenice nisu mi više dovoljni,
treba mi višak riječi,
ja mogu nepomična i sama stajati
ali, mogla bih biti bolja,
naočigled
protrčati
kroz te zvučne očice, ratoborne ptičice

DIRIGENT, GDJE GOD ČEGA IMA

Kose mu lete lijevo i desno, gore i dolje,
u prazninu zamače prste
Ščepa zvučne strijele, uvis hitne!
Sa svoda pljušti. Pognu glave, nek padne prvi malj!
- pa neljudska tuča, zemaljski muk!

PONEKAD

ŠTO SU ME NAUČILI RODITELJI

Petminuta

je obla i skliska

Obgrliš je ujutro rukama i nogama,

na nju položiš glavu,

a glava odskače, petminuta nikad nije sama,

ide u nizu, u bljeskovima,

udah i izdah, snovito more udara

tobom o žal

LAŽNA NOĆ U AVIONU

Po njegovom licu zoblje poljupce,
hvata ih na svjetlu, i odvlači u tamu,
neka lebde, neka dozivaju
prelijepu
dok ujeda hranu,
između neba i zemlje
kao sebe u ogledalu
Šta ti hoćeš, pa ti si ista kao i ja?!

USAMLJENOST DOVRŠAVA PRIČE

Iz prajuhe,
jednog po jednog,
nježno uzima u usta
i nosi u svoj brlog,
tamo ima čvršće hrane,
nada, isključivo nada

USKRATE

Stoji uza zid,
potrošio je svoje tijelo
Daj mu zadnji novčić, povuci ga na splav,
na tu krijestu vala, na to neprekidno talasanje
iz doručja, sporo, u visini očiju i misli,
krilima izmišljenim baš za glavu
Zar nije već odlučeno, za njega, njemu

KOJČIĆU - MOJČIĆU, NE IDI

Koji si?

S vrata neću reći.

Ugostiti ne mogu, kuća nije moja.

U prolazu sam i ja, samo pitam.

Kojčiću, zbogom. Druge nam nema.

ČAROBNA LIJEHA

Dobar je čovjek
Ponekad
prolijeće na ogromnim blistavim krilima,
uzgoji lijehu,
po njoj se i drugi popnu
Nije zao čovjek,
budi se u kući pored moje,
vidim njegove stvari kroz prozore,
ne izlijeću,
ne vrište,
dobar je, dobar

ZAJEDNIŠTVO

Treba mi još koja minuta, koja godina,
još jedna knjiga, film,
a onda ću konačno reći
Izađi
jer unutra nema ni knjiga, ni filmova,
nema ničije ruke, nikakve odjeće
i utjehe,
morat ćemo drugačije živjeti, ako bude vremena

TREBALO JE

Jer si s druge strane
a među nama stakleni ocean
po kojem ne plovi ništa

samo bibanje bljeskova,
ničega na licu,
dodati se ne može

s tobom živjeti
na krilima
trebalo je
I voće bi se samo pootkidalo
sa grana,
i sve bi već davno bilo
i pojedeno,
i pospremljeno,
i krilca bi se smotala,
i u kut pospremila sama

HRANJIVA ZRNCA

Hod iz kuka, visoki valovi seksa,
i bibavi, iz koljena,
iz vječno rascvalih ruža,
i polomljenih niti svile
Turisti za ruku vode svoje erotske fantazme
i žezlom krče put
kroz visoke, šareno odštampane haljine,
ogromni leptiri od papir-mašea
odižu poklopce naših života,
propinju se obli zvuci južnih mora
za nišu od svake žalosti, dar

DOBITI

Drma stoliće, jedva ih dosegne,
postavlja svima isto pitanje
na nepoznatom jeziku

Otac nadgleda,
ljudi se premišljaju,
ona sama sebi udijeli,
na tanjurasto lice
pljusku

LJUTNJA

Trpeze polomi,
goste razbaca,
noću, oko po oko vraća
na pravo lice,
osmijeh na usta,
gipkost u kost,
da uopće počne,
mnogo posla ni oko čega,
izvlačit na svjetlo dana
ritmično disanje

CRNE RUPE

Oštre se silhuete na mostu
u zgaslo, u prazno
isisavaju krajolik,
hoće li i tebe, gledaš netremice

najradije djevojčicu sa razletjelim pletenicama,
s usnama koje će uvući
u ravnu crtu

OČI MAKSIMIRA

Na neplodnoj zemlji šljunak,
i sjene lisnatih grana,
ničeg,
dok se ne pojave sjene ljudi
kao meka kiša

Skreneš li sa staze,
njiše se lišće, šušljetaju starci,
bliže, sve bliže
šapat kiše, polja sila,

Ne, ne može se smrskati na jezeru
vozilo bijelog labuda o tišinu
u koju zure
životinje

AKO

NA KRATKOM LANCU

U kućicu mi ulaze,
izlaze,
kao da me nema,
i ne jedim se više,
umilno virim iza planjke,
bez jela i pila,
na kratkom lancu
Uđi, kokoško mila, snesi jaje!
Ma, vidi ti njih! – smije se gazda,
gledajuć kroz prozor
u naše živote

KAKO STVARI STOJE, NEIZVJESNOST BI BILA BOGOVSKA STVAR

U tlocrtu doma
najvažniji su zidovi i ograda,
a natkriven prolaz vodi u unutrašnje dvorište
Tu čuče, sklone se od sunca, jedu,
bauljaju djeca sa rasporkom pozadi,
i mali prljavi psi za koje se bojim,
starci zure
Krov, ako je načet, ne popravlja se,
stavi se kamen na najlon
Zemlja je gola, žedna,
ljudski mehanizmi pužu i ostavljaju vlažan trag,
a kad se sunce propne, nasuču se bilo gdje,
na pločniku, usred još ničeg, uz raskošan nasad,
poput zvijezda
na horizontu s kojim se spaja ljudsko more

GOVOR KAMENJA

2010.

U maternicu zemlje je ugradi, neka gleda,
njezina smrt samu sebe oploduje u letu
A malo je to krvi za našu žeđ!
Ukopajmo okatih jama
po plitkoj zemljinoj kori,
krilato kamenje
ljulja nas u grimizu,
gigantskom rukom novorođenčeta
Reci početniku
čemu služi oblo,
a kakvu ljepotu u svrsi ocrtava oštro
kad pogađa oko, i usta, i srce
Izoštri oko kamenolovca!
I umjeri njegovu ruku! Sve ima svoje vrijeme
Pouči djecu koja rastu,
kad poleti prvi kamen, čemu služi nada,
da uz svaki vezuju po jednu,
obećanje stizanja na cilj

PREDGRAĐE

U dvorište saspe
ormar i stol, cipele i broš

Uzdigne glavu, dugo srče zrak,
koga tu nadjačat, u što zarit zube,
kosat, sisat

Svako jutro stane na prag,
s nožem u ruci,
gleda kukumare
rastu li,
a oni rastu,
rastu u strahu

Ponekad i nju presiječe,
sve zaključa,
na sve lancem pričvrsti psa,
I ode u grad

NA TRAMVAJSKOJ STANICI

Kose joj polete

S oštrim, mladim krikom nasrne i ona, ali kasno
već su dvoje

Odmakne se, nogama stisne svoju pretilost

Osmjehne mu se, usne joj zadrhte

On ne posegne ni za čim

u njezinoj uskomešaloj praznini,

daleko je od riječi, daleko od pogleda

Sama, dakle!

Bičevi kose se razlete, odmah otići!

A jeku svojeg krika, što od nas ču preko ramena,

stisne uskim očima, ne duže od sekunde,

i probode udarcem prsta odozdo

MILO DIJETE

Sjest ću za stol, čupkat hranu,
naokolo škiljit, i rafalom pitanja
jednog po jednog
Kamo, keksići? Svejedno, pa, što bude?!
Ne slušam odgovore,
milo sam dijete svojeg oca, svoje majke,
znam i za pas zadjenuti
zadovoljstvu dorastao,
ženiti se neću,
sa šest labradora na more
putovat ću
Ostao dođeš i odeš grad
ne pitaš prijatelj

U TRAMVAJU, ARS MORIENDI

Kad bi se smjelo, istog bih se časa
bacila na pod
I glavom udarila bar tri puta,
zatim bih krik bezglasni dodala dalje
Uz zidove puzali bismo
u svim smjerovima, bar koju minutu,
i bacili bi se svi na isto kraljevsko,
u središtu, mjesto
jer bi se i odmarati smjelo,
svak u svojoj pozi,
neka šuti, kruži očima
Koliko mjesta ima, kad bi se smjelo,
ali, gdje mi je sad to znanje
i umijeće,
nema usporedbi

SJAKTIMO, S DRUGE STRANE

Motre nas, u rijetkim dlakama zgureni,
na hrptu svemoćne ruke nasukani,
jekovite, prazne zdjele na pustopoljini
vlastita su im tijela neveseli bolnički krijes,
iz tkiva vire oči samo za gledanje. Nadati se!
Dati se?
Opasno je
zaspati
Visoko je već i miris, i boja, i zvuk
Pokrivač, oko svoje osi, od zida do zida, obrće ih
u namotaj praznoga

ALI, NAROD JE ŽIVIO BIJEDNO

Ponovo čitam iste školske knjige,
uzdižem piramide, viseće vrtove njišem,
grimiz i zlato, sve se napamet zbraja,
okom u oko,
jedva se sjećam,
a lagati ne želim

i, kao nekad, zastanem,
ista se školska rečenica javi

BUVLJAK RAJA

I ti si tu! Lijepe li uniforme! Čvrstog li opasača! Svakoga uljepša!

Pošto li je? Ubirem li zao plod?

Sve pogrešno shvaćeno, pogrešno prepričano,
sraunjeno

Želim tišinu koja se gleda

Danas neću opipavati riječi, oštre njihove rubove,
njihovu dječju graju,

radije, iz plamteće krošnje, plod koji se umnožava do kuda dopire pogled,
ni da, ni ne

Po naredbi i podnaredbi, divovska riba na suhom preživjet će
otvaranje i zatvaranje zavežljaja, bogu iza nogu

AKO SE PRIHVATI KRPELJ

Ako se prihvati krpelj,
kažu, kapaj ulje – ono ga guši,
popustit će mu noge, otpast će sam
ili ga čupaj iz svačije žive kože,
pazeć glavu i udove njegove neoštećene sačuvat

Pincete, grifovi razni, kirurška znanja, da,
ali, ništa nije ravno naumu jednostavnom,
kad je pet do dvanaest,
stisak popustit mu treba

Promišljeno zato ga prihvatiš palcem i kažiprstom,
zaokreneš ulijevo na deset, da mu uznemiriš noge,
vratiš do dvanaest, i odeš do dva,
on popušta da se čvršće ukopa,
a ti ga u to opet vratiš na dvanaest,
i, ako hoćeš uz pobjednički krik,
iščupaš prema gore

još treba
oko gladnih mu usta vjenčić nogu,
ne mareć za njega, spalit,
a torbicu tjelesnu prošupljit, zakopat,
kao da je nikad u samog sebe zgusnuo nije

BUDUĆI MRTVACI

Oprezno!

Tu su budući mrtvaci,
i teško uočljivi, i skriveni

Mogu eksplodirati na najmanji dodir,
nikada ih ne dirajte

Ne bacajte ništa na njih,
poštujte znakove opasnosti

Ne prilazite im

Ugledate li ih,
recite odmah, odmah sami postavite znak
za prepoznavanje,
natpise,
hrpe,
šareno,
ukriženo

Sonja Manojlović

Rođena 1948. u Zagrebu. Na Filozofskom fakultetu diplomirala filozofiju i komparativnu književnost. Pjesme su joj uvrštavane u antologije, nagrađivane i prevedene na dvadesetak jezika, uključujući i knjige izabranih pjesama na engleskom, francuskom, poljskom i rumunjskom jeziku.

Objavila: *Tako prolazi tijelo* (pjesme, 1965), *Davnog stranca ljubeći* (pjesme, 1968), *Sarabanda* (pjesme u prozi, 1969), *Jedan espresso za Mariju* (pjesme, 1977), *Mama, ja sam don Juan* (kratke proze, 1978), *Civilne pjesme* (pjesme, 1982), *Babuška* (pjesme, 1987), *Njen izlog darova* (pjesme, 1999), *Vješturkov tanac* (pjesme, 2001), *Upoznaj Lilit : izabrane pjesme : 1965.-2002.* (2002, 2003), *Čovječica* (pjesme, 2005), *Pjesme i crteži* (likovni dio Saša Šekoranja; 2008), *Hod na rukama* (pjesme, 2010), *A sa šest labradora na more putovat ću* (pjesme, 2012), *Daj naslov* (likovni dio Saša Šekoranja; pjesme, 2013), *Dobri za sve* (likovni dio Saša Šekoranja; pjesme, 2015), *Gledajući odgovore* (likovni dio Saša Šekoranja; pjesme, 2018), *Šale i opomene* (likovni dio Saša Šekoranja; pjesme, 2022).

Dobila niz nagrada: od Sedam sekretara SKOJ-a 1966. za prvu knjigu, preko Zlatne strune na Smederevskoj pesničkoj jeseni, Pečati varoši sremsko-karlovačke, Maslinovog vijenca na Croatia rediviva, Kvirinove nagrade, Nagrade grada Zagreba i Goranovog vijenca 2016. do nagrada za izvrsnost u poeziji na festivalima u Grčkoj, Indiji, Japanu i Rusiji.

Biblioteka Online

knjiga 292

Sonja Manojlović

A SA ŠEST LABRADORA NA MORE PUTOVAT ĆU

izvedba po citatima

drugo izdanje

© 2026 Sonja Manojlović

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2026

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Glavni urednik

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

David Kouakou / Pexels.com

Objavljeno

15. veljače 2026.

ISBN 978-953-374-432-2 (HTML)

ISBN 978-953-374-433-9 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-434-6 (PDF)

Prvo izdanje

Hrvatsko društvo pisaca, Zagreb, 2012.

Knjiga je objavljena uz financijsku podršku Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske i Grada Zagreba. Mišljenja izražena u ovoj knjizi odražavaju isključivo mišljenja autora i ne izražavaju nužno stajališta ustanova koje pružaju financijsku podršku.